

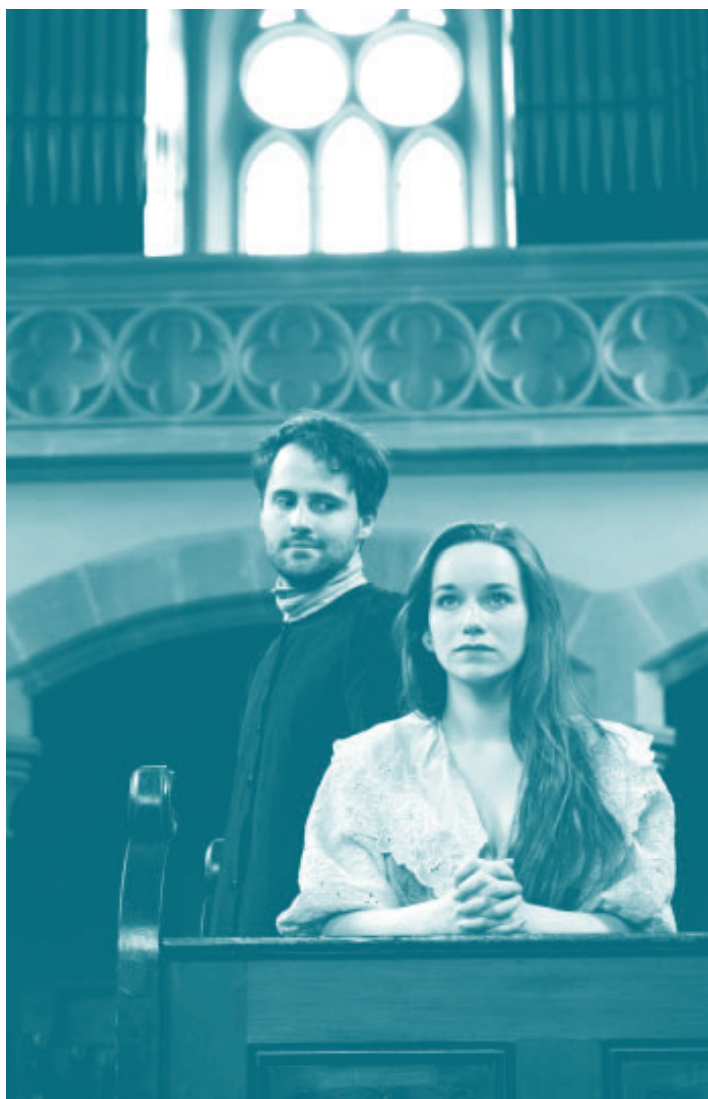

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

VÍRA! LÁSKA! NADEJE?

Alois Jirásek
podle románu Temno

Ježíšovo podobenství o zasetém zrně v Markově evangeliu začíná slovy: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk vhodí semeno do země; ať spí či

bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak.“ Není v něm řeč o tom, že zrnko je zaseto, jak je to použito v jiných překladech Bible, ale je tady použito jednoduché spojení, že zrnko je hozeno na zem. Ukazuje to na jakousi náhodnost možná snad neplánovanost nějakého činu. Nevypadá to, že někdo zrovna seje, ale připomíná to někoho, kdo v kapse najde zrníčko obilí a jen tak ho pohodí zem. Ježíš nám těmito slovy chce ukázat na jednu z pravd o Božím království. A tou je, že Boží království roste. Někdo tedy pohodí nebo zaseje zrnko obilí. A co se děje dál? I když člověk spí nebo bdí, zrnko vzchází a roste a ten člověk ani neví jak. Růst Božího království totiž není závislý na naší aktivitě. Ale jaké Boží království má Ježíš na mysli? To, co je Boží království se dá vysvětlit různě. Když Boží slovo hovoří o Božím království, tak tím někdy myslí, království moci. Do tohoto království patří celé Boží stvoření. Bůh je králem všeho, co stvořil, vše je součástí tohoto království. Potom je království slávy. To se rozhostí tehdy, když pomine tento svět, jak ho dnes známe a Bůh stvoří nové nebe a novou zemi. A potom Bible také hovoří o království milosti. Do tohoto království patří všichni ti, kterým se stala milost a kteří věří Ježíši Kristu, kteří Ho mají ve svém srd-

ci. A právě o tomto Božím království Ježíš hovoří - o růstu království milosti, to znamená o růstu počtu těch, v jejichž srdci vládne Kristus. Ježíš nám říká, že to království roste a my o tom často ani nevíme, připomíná nám, že tím nejdůležitějším není nějaká aktivita ostatních. Tím nejdůležitějším je životodárná oživující moc Božího slova. Když si vezmete do ruky zrnko pšenice, tak se vám zdá, že skoro žádné zrnko v dlani nemáte, je tak malé. Ale i v tak malém zrnku je něco nesmírně velkého, mocného, totiž život. Bohem darovaný život. Je to zázrak. A to samé platí o Bibli, Božím slově. V ní je také život, život věčný. Život, který mění člověka. A proto je důležité s Božím slovem žít a Boží slovo zvěstovat. Můžeme dělat mnoho dalších věcí, ale nic se nikdy nebude rovnat zvěstování Božího slova. To ale neznamená, že nemáme dělat nic než kázat evangelium. Toto podobenství nám ukazuje, že člověka nezmění nic jiného než Boží slovo. A tak je to pro nás výzva, abychom Božímu slovu dali více prostoru v našich životech, abychom o něm mluvili v rodinách, mezi přáteli, v práci. Máme nést poselství o Boží lásce, Boží milosti, ale také o naší lidské hříšnosti a její nápravě, poselství, že Bůh nám naše nepravosti promíjí. Ale při tomto zvěstování si máme být vědomi, že sami nejsme schopni způsobit, aby ta rostlinka víry porostla byt jen o milimetr. Umíme sice stavět velké stavby, do nebe se tyčící budovy, ale nikdy nejsme schopni způsobit, aby v člověku rostla víra. To je totiž Boží dar. Měli bychom si být vědomi, že díky Božímu slovu, které jsme slyšeli a které zakořenilo v našem srdci a díky jeho životodárné moci z nás z Boží

dokončení na str. 6

MODLITBA KE DNI HUSOVU

Věčný Bože,

v tento den ti děkujeme za Kristova svědka Mistra Jana z Husince. Děkujeme ti za jeho opravdovost víry, statečnost v naději a vytrvalost v lásce. Děkujeme ti za jeho víru opřenou o tvé Slovo v Písmu. Děkujeme ti za jeho statečnost v zápase svědomí a odevzdanost do tvé vůle v životě i smrti. Děkujeme ti za jeho lásku k tobě i k bližním, ke svým přátelům i nepřátelům, ke svému národu i ke všem lidem.

Veď nás svým Duchem tak, abychom naplňovali Husovu pastýřskou prosbu, žili ve vzájemnosti a křesťanské lásce, zastávali spravedlnost a nebyli lhostejní k bezpráví a společně hledali pravdu, která není v našem vlastnictví, ale je nad námi jako pravda věčná a vtělená v Ježíši Kristu. Amen.

NEDĚLE V ČERVNCI

VI. neděle po svatém Duchu

4. července

Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný ve městě našeho Boha, na své svaté hoře. Bůh v jeho palácích proslul jako hrad nedobytný. (Žalm 48, 2.4)

První čtení: Ezechiel 2, 1-5

Druhé čtení: 2. Korintským 12, 2-10

Evangelium: Marek 6, 1-13b

PAMÁTKA VĚROZVĚSTŮ CYRILA A METODĚJE

5. července

Povstaň, Hospodine, k místu svého odpočinku, ty sám i schrána tvé moci! Tvoji kněží ať obléknou spravedlnost, tvoji věrní ať plesají. (Žalm 132, 8-9)

První čtení: Izajáš 59, 20-21

Druhé čtení: Židům 7, 23-27

Evangelium: Matouš 24, 42-47

PAMÁTKA MISTRA JANA HUSA

6. července

Hospodin je spása spravedlivých, záštitou v čas soužení jim bývá. Hospodin jim pomáhá a vyváznout jim dává, dá jim z moci svévolníků vyváznout a zachrání je, protože se k němu utíkají. (Žalm 37, 39-40)

První čtení: Jeremjáš 1, 4-9

Druhé čtení: 1. Petrův 4, 12-19

Evangelium: Lukáš 21, 12-15

VII. neděle po svatém Duchu

11. července

Ukaž divy svého milosrdenství, Spasiteli těch, kdo před útočnicí se k pravici tvé utíka-jí. Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel. (Žalm 17, 7-8)

První čtení: Ámos 7, 7-15

Druhé čtení: Efezským 1, 3-14

Evangelium: Marek 6, 14-29

VIII. neděle po svatém Duchu

18. července

Bože, pro své jméno mě zachraň, ujmí se mě pře svou bohatýrskou silou. Slyš moji modlitbu, Bože, naslouchej slovům mých úst. (Žalm 54, 3 -4)

První čtení: Jeremjáš 23, 1-6

Druhé čtení: Efezským 2, 11-22

Evangelium: Marek 6, 30-34.53-56

IX. neděle po svatém Duchu

25. července
Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci já sám, svou písní mu budu vzdávat chválu. (Žalm 28, 7)

První čtení: 2. Královská 4, 42-44

Druhé čtení: Efezským 3, 14-21

Evangelium: Jan 6, 1-15

Dt 5, 12-15

2K 4, 5-12

ev. Mk 2, 23-3,6

HEZKÝ, HEZKÝ...

Na teologické fakultě se vyučuje obor homiletika – nauka o kázání. „Kdy má kazatel začít s přípravou nedělní homilie – výkladem Božího slova?“, zní častá otázka v tomto předmětu. Stále mám na paměti odpověď, která nám, jako budoucím adeptům kazatelského řemesla, byla tenkrát vštěpována do hlavy: „Když sestupuje z kazatelny, po závěrečném Amen za právě proneseným kázáním. Tehdy pro něj začíná příprava na to, co bude říkat příští neděli.“ „Šedivá je teorie, jen strom života věčně zelená se,“ pravil klasik a kazatel s bezmála třicetiletou praxí mu dává za pravdu. Naplánuje si den, ve kterém se bude věnovat přípravě kázání. Už to je ústupek, nemá to být jeden den, kázání by mělo zrát, když ne jako whisky, tak alespoň jako víno, ale kde vzít čas na jeho dozrávání, když je kazatel v takovém presu, že jenom utrnutí hroznu mu činí problém, natož kvasný proces a jeho postupy? Měl jsem v životě období, ve kterém jsem byl schopen napsat kázání během odpolední pauzy, ve které jsem nejmladší z dětí uhoupal ke spánku v houpačce, žena s ostatními odešla do parku, a já napsal kázání tak, že jeho závěrečné Amen přicházelo s pláčem probouzejícího se dítěte. Ty doby jsou pryč – děti nám už odpoledne nespí. Víte, jaká je z mé zkušenosti nejčastější reakce na kázání? „Bylo to hezký, bratře faráři!“ Co bych za to dal, slyšet někdy: „To bylo strašný, bratře faráři, to se nedalo vydržet, už jsem to nemoh’ poslouchat, myslel jsem,

že odejdu!“ Jenom jednou v životě jsem něco na způsob toho slyšel. Stojím u dveří, loučím se s lidmi po bohoslužbě: „bylo to hezký, bratře faráři,“ a jedna odvážná sestra řekne: „Dneska ne, dneska to bylo hrozný, kde jste, prosím vás, to kázání psal?“ zeptala se mě a já po pravdě odpověděl – byl jsem tehdy ještě svobodný a bezdětný, avšak po návratu z tábora, kde jsem byl jako dětský vedoucí: „Sestro, to kázání vzniklo na plovárně, kde jsem měl na starosti 15 dětí.“ „No, tak hlavně, že se žádný neutopilo, ale už to příště nedělejte,“ poradila mi moudře a od té doby na plovárnách kázání – ku prospěchu svěřených dětí a věřících v kostele, nepíšu. Ale zpátky k podstatnému: hezké kázání je protimluv. Kázání může být zajímavé, poučné, burcuující, kritické, výkladové, povzbudivé, a samozřejmě také odbyté, nudné, dlouhé, heretické, ale hezké? To zavání jakýmsi útěšným konejšením v zažitém způsobu myšlení: „hezky jste to pověděl, jen co je pravda? Ale co je vlastně ta pravda, kterou nám chtěl pan farář sdělit?“ Milíč z Kroměříže, který Karla IV. v kázání označil za Antikrista, by asi nebyl spokojený, kdyby mu císař v závěru bohoslužby potřásl rukou se slovy: „Měl jste to hezké, Milíči!“ Bylo by mu to jistě známkou toho, že řečené po posluchači sjelo hladce jako kapka vody po skle. Mluvím o tom proto, že smyslem kázání je vedle utvrzování ve znalosti Božího slova především ukazovat na živost tohoto slova v našich životních příbězích. Nechodíme

do kostela, abychom se učili, že praotci víry byli Abraham, Izák a Jákob, že David byl manželem Abigail, anebo že učedníků bylo dvanáct. To všechno je obsahem biblické dějepřavy, ale Boží slovo to není. Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. To není informace o tom, jak Ježíš s učedníky procházel obilím a co si při tom řekli, jaké bylo počasí a kdy se v Izraeli sklízí obilí. Jednou z liturgických odpovědí je: „Slyšeli jsme Slovo Boží, za tvé slovo, Bože, dík.“ Boží slovo ale nestačí slyšet, poděkovat za něj a říct: „Bylo to hezký.“ Boží slovo je na prvním místě děj, skutek, živá událost. To není žádná litera uzavřená a vypreparovaná do posvátných knih a textů, kterým obřadně přikyvujeme v chrámech a modlitebnách. Jako příklad vezmu již řečeného krále Davida, kterého ostatně také zmiňuje dnes čtený text evangelia. Ježíš vzpomíná, jak David se svou družinou vešli do svatyně a v ní jedli podpopelné chleby, protože měli hlad, a nic nedbali na to, že se sytí kultickým pokrmem. Představme si nějakou současnou duchovní či společenskou autoritu, která by rozrazila dveře chrámu, vypáčila svatostánek a pustila by se do konzumace zde uložených hostií: proč? No protože měl hlad, tak se najedl. Budeme se na takového člověka dívat kriticky, stejně jako kdysi Židé na Davida. To je samozřejmě extrémní situace, ale v extrémních situacích se lidé chovají extrémně. Setkání s Božím slovem nás má proměňovat, má nás vést k jinakosti v životních postojích a rozhodováních, ale především, má nás vytrhovat z pocitů, jak jsme ve všech ohledech hezky a měkce

zasazení do světa, přičemž čas okolo nás pluje a my v něm, všechno je s námi v pohodě, samé jásavé barvy, všechno je v pořádku a vlastně ani žádnou změnu nepotřebujeme – bylo to hezký, pane faráři. Myslím, že taková slova z Božích úst na Posledním soudu nade mnou neuslyším: „Měls to hezký, Davide, pěkně’s to pověděl, správně’s to vyřídil, jak jsem po tobě chtěl, hezký, hezký...“ To staví na hlavu celou Kristovu oběť na kříži, která není vůbec hezká. Kristus se za nás obětuje, a my si to děláme hezký! Člověk i to, co mu Bůh dá, aby ho k něčemu nasměroval, něčím v jeho životě pootočil, upraví podle sebe. A tak vykladači Božího slova číhají na Ježíše, aby ho mohli usvědčit z jeho porušování, když bude uzdravovat v sobotu. Neuvědomí si, že Boží slovo není v liteře Zákona, který hovoří o ustanovení svátečního dne, ale že Boží slovo se před jejich zraky uskutečnilo ve chvíli, kdy nemocný člověk zvedl svou ruku. My jsme těmi nemocnými a zchromlími, a zároveň jsme i těmi zákoníky, kteří si nevšimnou, že Boží slovo nevyčtou v posvátných knihách, ale mohou se s ním potkat tehdy, když je pohne soucit s druhým. Protože přesně to dělá Ježíš. Bůh osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.“

Amen

*Kázání o I. neděli po svatém Duchu
6. 6. 2021 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ČERVENEC

4.7.	bohoslužba	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
6.7.	úterý	15 hod.	bohoslužba k výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa	Betlémská kaple
6.7.	úterý	20.30 hod.	Víra! Lásky! Naděje? premiéra hry podle románu Aloise Jiráka TEMNO	Letní scéna Heroldovy sady
11.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
18.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
25.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

dokončení ze str. 2

milosti vyrostl zralý klas. Ale ne díky našemu úsilí, ale díky Boží milosti, která dává růst. Budte tento letní čas otevření pro Boha a pro Jeho slovo a těšte se, co krásného vám připraví a jak promění vaše životy! Přeji Vám, abyste prožili prázdniny pod Boží ochranou a v Boží milosti.

Oldřich Nováček

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)

731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

O VDĚČNOSTI

"Být vděčný znamená rozpoznat Boží lásku ve všem, co nám bylo dáno"

Thomas Merton

Texty pro léto po předchozí dva roky jsem vybírala z knížky Myšlenky a modlitby Alfonsa Pereiry, jezuita, německého teologa. Byly to převážně modlitby - prosby jako prázdninová litanie a přímluvy pro dobu dovolených.

V letošním roce jsem pro vyvážení, pro napsání textu povzbuzení nejen na letní měsíce vzala do rukou knížku bratra Jaro Křivohlavého. Knížku O vděčnosti s Jaro Křivohlavým, vydanou Karmelitánským nakladatelstvím v r. 2007, napsal PhDr Jaro Křivohlavý (1925-2014), český psycholog a spisovatel, universitní profesor, zabýval se psychologií zdraví, přednášel na Karlově universitě. Byl členem Českobratrské církve evangelické, presbyterem, patnáct let laickým členem vedení této církve. Jeho oblíbený biblický verš zní: "Tak praví Hospodin: Neboj se ... jsi můj ... Když půjdeš ohněm, nespálíš se, plamen tě neožehne ... V mých očích ses stal drahým... miluji tě ... neboj se, neboť já jsem s tebou" (Iz 43,1.2.4.5.) Vděčnost probírá v krátkých dvoustránkových kapitolkách z různých úhlů pohledu s praktickými příklady (z práce psychologa a laického kazatele).

Uvědomujeme si, že součástí modliteb mají být nejen přání a prosby, ale i chvály a díky, jako projev vděčnosti Otci, i dřív, než dar dostanu. Děkovat za vše, co nás obklopuje a potkává - životní podmínky, situace, události, lidé. V mladém a středním věku bere většinou člověk zdraví, úspěch, dobré vztahy jako samozřejmost, ale s přibývajícím časem vidí, že to není samozřejmost, že jsou to dary.

Jak se mluví o vděčnosti v Bibli?

Slovo "vděčnost" nepatří v Bibli k nejčastějším. Jadro biblického pojetí vděčnosti je pravděpodobně v biblické zvěsti o dobru. Bible říká, že dobrota a dobro je Bůh. Dobro je samou Boží podstatou. A co má a může dělat člověk? Může za prokázané dobro přicházející z tohoto pramene děkovat a Dárce chválit. Proto nacházíme v Bibli tolikrát výzvu k chválení. Proto je děkování nedílnou součástí všech modliteb. Děkujícím modlitby začínají. Např. v žalmu 118, v žalmu 100, v žalmu 117 "Chvalte Hospodina všichni lidé, oslavujte ho všechny národy."

Postoj vděčnosti je možno mít v jakýkoliv životních okolnostech, protože na nich není závislý. Je životně důležité, aby se lidé naučili počítat, co dobrého přijímají a tak se naučili si toho vážit. Jinak se mohou utápět v počítání ztrát (každý večer si udělat "prověrku" kladných zážitků právě končícího dne, všimnout si i drobných detailů.) Vděčnost otevírá dveře do plnosti života. Mění to, co máme, v dostatek. Chaos mění v řád a zmatek v ujasnění. Vděčnost mění jídlo v hostinu, dům v domov, cizince v přítele. Vděčnost dává smysl tomu, co jsme prožili. Vděčnost přináší pokoj do dnešního dne a vytváří vizi pro naše zítřky.

Vděčnost je naším průvodcem i v tragických chvílích. Upozorňuje nás na to, že dobro se může objevit i tam, kde ho neočekáváme. Příkladem může, jehož těžce nemocná žena jen

ležela a vydávala dosti nesrozumitelné zvuky. Když zemřela, řekl mi "Jsem vděčný za to, že jsem s ní mohl prožít několik let a být jí pomocí. Nemohla sice moc mluvit, ale pohledem mi toho tolik napovídala a tak mi za vše děkovala, že mi život s ní byl radostí." Vděčnost v mezilidských vztazích je tím, co pomáhá člověku překonávat hranici mezi jeho vlastním sobectvím a přátelským vztahem k druhému. Vede člověka k tomu, aby se stal zralejším a moudřejším, měl dobré vztahy s ostatními a žil smysluplnějším životem. Vděčnost je víc než pocit, je to způsob života. Otevírat oči pro kladné věci v životě se dá cvičit. Metoda se jmenuje "naikan", pochází z Japonska, a úkolem je uvědomit si, co se odehrává mezi mnou a druhými lidmi při setkávání. Pokusit se to postupně měnit k dobrému. Základem metody jsou tři otázky:

A: Co jsem dnes od druhých lidí přijal? (uvědomit si obdarování, připomenout si kladné věci)

B: Co jsem dnes druhým lidem dal? (jak jsem přemohl sám sebe, svůj egoismus a udělal něco dobrého)

C: Jaké těžkosti, problémy a obtíže jsem dnes svým jednáním druhým lidem způsobil? (otázka směřuje do vlastního srdce - zlé myšlenky, pocit převahy nad druhými ...)

Při zodpovídání těchto otázek je možno myslet jak na situace v rodině, tak v zaměstnání či při jakékoliv sociální aktivitě.

Nejjednodušší formou tohoto cvičení je soustředit se na tyto otázky večer před ukončením dne (deset minut).

Budeme-li na každém kroku děkovat za vše dobré, co dostáváme, bude náš život plný radosti. A za vše děkovat - kdo to pochopil, prohlédl k samému jádru tajemství lidského života. Vhodnou formou vyjádření vděčnosti je i hudba a zpěv. Píseň - chvalo zpěv může být vyjádřením díky, případně až modlitbou. Oč při chvále jde jako projevu vděčnosti, vyjadřuje i česká lidová píseň

*Není lepší na tom světě, nežli Boha ctíti,
jeho vzývat, jemu sloužit, jeho velebiti ...*

Chválu jako projev vděčnosti vyjadřují i písně, u nichž známe autora. Tomu jsme vděčni za to, že je složil.

Závěrem uvádíme píseň, kterou složil Claude Frayss, český text Miloš Rejchrt (Evangelický zpěvník - Dodatek)

*Z tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci vzít.
Ty líp, nežli já víš, co mi prospívá, co přebývá a schází.
Z tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci vzít.
Ty líp nežli já víš, co vede k tobě blíž.
Haleluja.*

*Stůj při mně, když se zdá, že krátí se den.
Ty líp nežli já víš, kdy se rozednívá, kdy začít má tvé ráno.*

*Stůj při mně, stůj, když zdá se, že krátí se den.
A půjdu-li tmou, ty uchop ruku mou.
Haleluja.*

Jana Gottwaldová

POZNÁMKA O ALOISI JIRÁSKOVI, TENTOKRÁT PONĚKUD OSOBNÍ

Je toho velmi málo nového, co by se dalo napsat o spisovateli, který představuje symbol toho, čemu rozumíme pod pojmem česká klasika. Můj osobní vztah k tomuto spisovateli prošel řadou turbulencí.

Knihovna čítala několik metrů základní školy ukládal jedno Snad tedy není tak divné, tuálka v onom pozh-disponuje pocitem vel-pocit, že tento autor jsem svoje dětské jako osmiletá nad zradila jsem i ono seriálu F. L. Věk, prokousat se stej-dřív, než jsem peň základní školy. ty chřipkové týd-proplula s kroni-Bratrstvem. Na-dílům posmívat, Kdyby tenkrát ně-budu dramatizovat vala bych to za žert, Se svými intelektuál-la postoj, že Jiráskovo nepřesností, jeho výklad decký. Vzpomínám si, jak se pokoušeli namalovat plá-a vyšlo nám z toho něco, co Vzhledem k tomu, že jsem v mlá-

Když jsem byla malá, každá rodinná tohoto velikána. Každý ročník jeho dílo jako povinnou četbu. že jsem jako mladá intelek-naném věku, kdy člověk kolepé moudrosti, měla je zcela passé. Zradila slzy, které jsem prolila Filosofskou historií, posvátné nadšení ze které mě donutilo nojmennou ságou ukončila první stu-Zapřela jsem v sobě ny, kterými jsem kou U nás nebo učila jsem se těmto nebrat je vážně. kdo řekl, že jednou jeho knihu, považo-ne-li přímo za urážku. ními přáteli jsem sdíle-dílo je plné historických dějin není dostatečně vě-j sme se bavili, když jsme nek jakési tvrze z jeho díla připomínalo zříceninou Zvíkova. dí opakovaně navštěvovala festival a trochu směšnou úctou, prokazovanou slavnému rodáku, konfrontována každé léto a to mě v mé lehce cynické skepsi utvrdilo.

POZNÁMKA

Přešlo mnoho let. Generace, která měla Aloise Jiráska v knihovně, je pryč stejně nenávratně jako období, kdy jsem věřila ve svou vlastní nadutou neomylnost. Je to chvíle, kdy musí člověk cestou ke hrobu bilancovat a revidovat všechny nesmysly, které kdysi považoval za pravdivé. Ano. Historie v podání středoškolského nadšeného pedagoga Jiráska není skutečně úplně objektivní. Jenomže objektivní pohled na historii prostě neexistuje. Za svůj život jsem viděla už příliš mnoho včerejších pravd, z nichž se staly dnešní lži a zítřejší zločiny. Přečetla jsem celou řadu historických pojednání, podepsaných „kol. autorů“, které byly tendenčnější než kdejaká agitka. Zažila jsem celou řadu módních vln, které adorovaly či zavrhovaly hned to, hned zase ono historické období, z včerejších hrdinů byli náhle zrádci a zbabělcům se budovali pomníky. Jsem vel-mi ostražitá vůči výkladům historie. Ale pořád mám ráda dobré příběhy. A o to tu jde.

Alois Jirásek je především vypravěč. Vypravěč s laskavým srdcem, velikou, opravdovou a nijak nepředstíranou láskou k vlastní zemi a jejím příběhům. Ať už píše o malých či velkých lidech, vždycky ho v první řadě zajímá jejich příběh. Má na něj svůj názor, nabízí ho, ale nevnučuje. Proveďte nás jím se spoustou detailů, které ho činí autentickým a ponechá na nás, abychom z něj vyvodili naše vlastní poučení. Jeho schopnost vyprávět byla tím, co ho činilo atraktivním pro generace čtenářů, kteří rádi vstupovali jeho prostřednictvím do dávno ztracených světů, nacházeli tam dobrodružství, emoce a zároveň se v nich formoval vztah k zemi, kterou nazývali domovem. Neexistuje na to žádná hodnověrná vědecká studie. Přesto jsem přesvědčena, že kdyby naši předkové nečetli knihy tohoto středoškolského profesora, který si tu výsadu být literátem z profese dopřál až v penzi, muže, který se v kmetském věku zapojil do politických procesů, které vedly k obnově české státnosti a symbolicky pak odpovědnost za ni předal dalšímu starému muži, T. G. Masarykovi, jehož vítal na nádraží po jeho návratu z exilu, byla by naše země jiná. Neměl už mnoho příležitostí užít si fakt, že se z jeho snů stala realita. Jeho pohřeb byl obrovskou manifestací obdivu, respektu a lásky ke spisovateli, který léta formoval českou duši. Má velikou zásluhu na tom, že celé generace vnímaly odpovědnost za svou vlast jako velmi osobní, velmi důležitou a velmi emocionální záležitost. Dokázal celému pokolení vdechnout ideu cti, bojovnosti, důstojnosti. Navzdory tomu, že k nim někteří zaujímalí stejně postoje jako moje mladší já, hrály jeho knihy vždy důležitou roli. Vzpomínky na rok 1968 jsou spojeny nejen s vpádem sovětských vojsk, ale i se seriálem F. L. Věk, jehož poslední díl se nesměl z po-litických důvodů vysílat, a k němuž se upínaly všechny česky smýšlející duše, zatímco jejich potomci stáli dlouhé fronty před Divadlem Rokoko na Filosofskou historii s Golden Kids v hlavních rolích. Jednou z nejprodávanějších knih té doby bylo Temno. A tak byl Jirásek nablízku, když se stahovala mračna. Možná, že fakta jeho knih tak úplně nesouhlasí, ale pro pouhá fakta nejde nikdo bojovat ani umírat. Pro víru, lásku a naději ano. Proto, že něco na tomto světě je posvátné. A to nám dávají jeho knihy. Proto je dobré dát jim šanci.

Věra Mašková, umělecká šéfkyně a dramaturgyně Vršovického divadla MANA

DUŠE?

Jednou mi zatanulo na mysli, proč musím být ten kladeč otázek? Nemohl by se mi ten Aeterne Deus ozvat jednou sám? O tom jsem začal uvažovat a hleděl jsem při tom vzhůru k blankytnému nebi. A hleděl jsem trochu drze, vyzývavě. A náhle se za mými zády ozval ten známý hlas-nehlas. Hlas, který má podobu pocitu. Takhle ke mně mluví On. Tentokrát mi pravil:

- Tam nekoukej, tam to není. To modrý, to není nebe, to je jen obloha.
- Ale kde tedy je nebe?
- Podívej se, hochu: nebe jako takové neexistuje. Ne, že by nebylo, ale není to prostor, je to stav. Vyjděme z toho, že duše člověka je nehmotná a tělesná smrt se jí tudíž netýká.
- Říká se to, pravil jsem.
- A jelikož je nehmotná, nezabrala by v nebi nebo v pekle ani milimetr čtverečný, to snad pochopíš i ty.

Ujistil jsem Hlas, že chápu.

- Takže je zbytečné, aby nebe a peklo existovalo v té podobě, v jaké je zaznamenáno v myslích prostších lidí. A tak duše dobrého člověka, který už to má na zemi za sebou, existuje pak dál s dobrým pocitem, a duše darebáka trpí. A vůbec není třeba, aby se ty duše nacházely někde, nemusí zpívat s andělskými sbory a čerti nemusí pod nikým přikládat. Jasně?

Až potud mi to bylo nejen jasné, ale byla to slova, kterým jsem nadšeně aplaudoval, mám-li použít divadelní výraz. Ale hned se mi udělala v hlavě další pochybnost. Papež Pius XII. v roce 1958 prohlásil dogma o nanebevzetí Panny Marie, a to i s její tělesnou schránkou. Že by tedy nebe bylo skutečně nějaký prostor, kde na rozdíl od nehmotných duší by se vyskytovala hmotná Bohorodička? A pak i její syn, který po svém zmrtvýchvstání byl rovněž „vzat do nebe“?

Ostatně existuje taky představa Boha Otce, sedícího na trůně, a jeho syna Ježíše, který sedí po jeho pravici. A dodáme-li k tomu tradiční zpívající andělské sbory, je to bezesporu vize půvabná, ale absurdní. Představa sedícího Boha mi zkrátka nesedí. Bůh, který sedí, protože by ho jinak brzy bolely nohy? Ten trůn se sedícím Bohem je opět příspěvek ku zpohádkování věcí, které by za pohádku neměly být považovány. Kdybych byl Svatým Otcem, prohlásil bych tyto představy za rouhání. Ale ony už, jak doufám, se vytratily z lidských myslí samy.

Vím, že to všechno byla jakási metafora, leč metafora matoucí, protože v minulosti každý prostší věřící ji bral doslovně. A průměrný, nepřilíš přemýšlivý ateista z toho má legraci. Celou stať jsem napsal proto, abych se podělil o svůj názor, že totiž by se mělo usilovat o to, aby se zbožné myšlení našich předků nahradilo myšlením člověka žijícího

v jednadvacátém století. Tím by se umlčeli pitomí štouralové, jako jsem například já. Oněm dobrým neznabohům, kteří užuž čekají, kdy konvertují k jejich materialistické víře, vzkazuji, že k ní nekonvertuji, protože mé přesvědčení o existenci Koncepce se mi zdá být logičtější, než jejich miliardy neplánovaných náhod.

Jiří Suchý

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 25. 6. 2021

Jednání RS bylo zahájeno písní 180. Rada starších po vzájemné dohodě ukončila pracovní úvazek vedoucího farního úřadu s paní Pötzovou před uplynutím zkušební doby. Nově bratr farář navrhuje přijmout na uvolněnou pozici ve farní kanceláři paní Markétu Slezáčkovou od 1. 6. 2021. RS odsouhlasila pracovní úvazek s paní Slezáčkovou.

Aktuální stav hotovosti ke dni 25. 6. 2021: Banka: KB 77.379,93 Kč, MMB 5.358.990,98 Kč, pokladna: 38.746 Kč. RS pověřuje paní Renatu Možnou externím zpracováním účetnictví za období od 1. 1. 2021

RS schválila návrh smlouvy o zápůjčce předložený DR Praha ve věci čerpání úvěru ve výši 7.000.000 Kč na opravu fasád Husova sboru. RS žádá o úpravu smlouvy v bodě týkajícím se data splatnosti splátky a navrhuje místo termínu 30. 6. datum 30. 11. Zároveň RS souhlasí s doplacením předchozí půjčky (poslední splátka ve výši 332.338 Kč bude uhrazena do 30. 11. 2021).

RS schvakuje podpis smlouvy se zhotovitelem rekonstrukce vnějšího pláště budovy Husova sboru firmou Neo Builder s.r.o. RS na návrh architekta M. Cikána souhlasí s předávkou staveniště do 180 dnů po podpisu smlouvy.

1) Grant MČ Praha 10 ve výši 150.000 Kč s názvem Komunitní centrum MANA (kulturní, spolkové a jiné občanské aktivity v Husově sboru). Jedná se o navazující grant na současný 4-letý projekt, který NO čerpá. Smlouva byla podepsána k 24. 6. 2021.

2) Grant MČ Praha 10 ve výši 400.000 Kč na rekonstrukci fasád Husova sboru.

Bratr farář informoval RS o tom, že původně navržená výše grantu hodnotící komisí MČ Praha 10 ve výši 400.000 Kč byla následně Radou města upravena na 48.000 Kč. Vzhledem k tomu RS rozhodla tuto dotaci nepřijmout.

RS odsouhlasila poskytnutí daru 50.000 Kč z desátkového fondu pro Husitskou diakonii na pomoc postiženým na jižní Moravě po ničivém tornádu, které zasáhlo mnoho obcí dne 24. 6. 2021.

Bohoslužba v neděli 27. 6. 2021 bude rozšířena o jednání s výročním zasedáním. Zprávu zpracuje br. farář. Kázáním poslouží Oldřich Nováček.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovících. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.